

Oxford-Gruppens første Møde i Fyns Forsamlingshus.

04-09-046

Mere end 2000 Mennesker overværede Mødet og hørte Vidnesbyrdene fra det internationale Hold.

Odense.

Oxford-Gruppen holdt i Aftes sit første Møde i Fyns Forsamlingshus. Der var fuldt besat i Salen, hvor antagelig 22—2300 Mennesker var forsamlet, deriblandt mange unge.

Hele Opstillingen var vel nok danske Gemytter noget fremmed. Paa Tribunen sad det internationale Hold, omkring halvandet Hundrede Mennesker, Englændere, Amerikanere, Nordmænd, Danskere og flere endnu. De sad forholdsvis stille, og den Instruktion, man andre Steder fra har hørt om, har givet sig Udslag i Latter paa de rette Steder o. s. v., var der ikke noget af i denne Forsamling. Man hørte egentlig ikke andet til Holdet end Talerne og saa Bevægelsens Stifter, Dr. Buchmann, der selv ledede Mødet og præsenterede Talerne. De engelske Taler blev udmærket oversat af Overretssagfører Max Rothenborg.

Det er for øvrigt noget vanskeligt at referere saadan et Møde. Det kommer jo for en stor Del an paa den personlige Kontakt mellem Taler og Tilhørere, og den kan dog ikke gengives i et Referat. Men vi refererer nøgternt, hvad der skete.

Stiftsprovst Fog-Petersen bød velkommen til Oxford-Holdet og Dr. Buchman samt Deltagerne i Mødet, idet han udtalte sin Forventning om et Resultat af Møderne. Han mindede om, at det at tilegne sig Troen var at komme frem for Hellighedens, Kærlighedens og Sandhedens Aand. Det er med denne Bøn, vi indleder Møderne.

Dr. Buchman: Verden skal blive fuld af smaa Luther'e.

Stiftsprovsten lod derefter Dr. Buchman komme op paa Talerstolen, og med Overretssagfører Rothenborg som Tolk takkede Dr. Buchman for Velkomsten. Han var forberedt paa, at mange vilde være som et stort Spørgsmaalstegn, men det fandt han godt, for saadanne Mennesker gaar ofte bort som Udraabstegn. De skal ikke tro, sagde Dr. Buchman, at vi mest arbejder at holde Møder. Vi arbejder mere ved som Kristus at tale med den enkelte. Vi

vil gerne, at De skal føle Dem hjemme her i Aften.

Jeg talte med en stor Industrimand, som havde haft Succes i Verden. Han ønskede en ny Luther. Jeg sagde til ham, at han skulde prøve at faa Succes aandelig paa samme Maade som materielt. Men han var som saa mange andre: Han havde mange Forsætter, men vilde ikke handle. Saa sagde jeg til ham, at vi da maatte have mange smaa Luther'e i Verden, og hvorfor skulde ikke hver eneste Dansker blive en lille Luther?

Dr. Buchman henviste Tilhørerne til at læse Apostlenes Gerninger 2. Kap. Vers 47 — saa kunde da ingen sige, at Oxford-Gruppen ikke lærte Folk at læse Bibelen. I Norge havde de solgt seks Gange saa mange Bibler, da Gruppen var der, end tidligere.

Direktør Gunnar Gregersen, Teknologisk Institut, lagde for som den første af de danske Talere og fortalte ligefremt om, hvorledes han havde indset, at den Kristendom, han havde gaaet med, var en Teori, der ikke vilde holde i Praksis. Men saa mødte jeg, sagde Gregersen, Kristendom, som var praktiseret. Det fik mig til at lytte og prøve at leve efter de fire Absolutter. Jeg er nu en Mand paa Vej, med meget at takke for.

Oxford-Gruppen vil lære Folk at leve.

Grosserer Holm, København, talte derefter: Jeg besøgte i Dag en Forretningsven her i Odense, ikke for at tale Forretning med ham, men for at tale med ham om Oxford-Gruppen. Han spurgte mig, hvad det egentlig var for noget, og jeg fik saa Lejlighed til at fortælle ham det — med korte Udtryk: Oxford-Gruppen vil lære Folk at leve. Vi er kolossalt dygtige, vi Danskere, men kender vi til at leve? Livet var ikke nogen kostelig Gave for mig, og hvorfor? Fordi jeg selv var i Centrum. Og naar jeg selv er i Centrum, kan jeg intet udrette. Da jeg satte mig selv ud fra Centrum, blev alt nyt og bedre for mig.

Baronesse Rosenkrantz: Det var mig i lang Tid ikke let at faa noget rigtigt ud af min Kristendom. Jeg handlede ofte uden at vide, om det var Guds Vilje. I Oxford-Gruppen har jeg truffet mange Mennesker, men alle havde det fælles: Guds Vilje først.

Chancerne for en 60-aarig.

Kaptajn i Flaaden Dirckinck-Holmfeld: Jeg er 60 Aar, og indtil for en Maaned siden havde jeg ikke haft noget med Kristendom at gøre.

Der er altsaa ogsaa Chancer for en Hedning i den Alder. Saa mødte jeg Oxford-Gruppen, og jeg har følt en Glæde og Lykke, som jeg aldrig havde troet mulig. Tidligere, naar jeg kom i Kirken, var det, som om Præstens Ord ikke var rettet til mig. Nu er det helt anderledes. Jeg ved ikke, hvad Vej Gud vil føre mig, men jeg ved, at for Enden af Vejen staar Kristi Kors. Og der søger jeg hen.

Grunden til Krigstilstanden er inde i os selv.

Viceadmiral Drury-Lowe, England, talte saa. Han begyndte med at fortælle en Historie, der satte lidt Liv i Tilhørerne. Det var om en Mand, der havde talt ved et Møde i London, og da han havde talt en Time, spurgte han, om alle kunde høre. En Mand i Baggrunden af Salen svarede Nej, hvortil en paa de forreste Rækker sagde:

— Sæt dig ned, din Tosse, og vær glad til.

Admiralen lovede, at han ikke vilde tale saa længe.

Hvad han sagde var:

Det er nu 14 Aar siden, jeg traadte ud af Flaaden for at arbejde for Fred. Men vi har Krig endnu, i hvert Fald økonomisk. Hver Nation har sine Planer, men ingen af dem duer. Var det ikke paa Tide at finde Guds Plan? Jeg har i Oxford-Gruppen mødt Mennesker, som tro paa, at Gud er mere tiltrængt i Dag end før, og Mennesker, som gør Gud virkelig. Vi trænger alle til Gud. Vi behøver Fred, vi behøver Afslutning paa Krigen, og dog nægter vi at faa Øjnene op for, at den eneste Vej er at gøre op med os selv og se, at inden i os er Grundene til Krigstilstanden: Mistanke, Hidsighed og urimelig Følelse. Vejen gaar ikke gennem vor egen Kraft, men ved at søge til Kristus. Hele Verden maa sætte Mennesker i Spidsen for deres Styrelse, som sætter deres Liv til Gud. Er alle her villige til at gøre det samme med os.

En Landsby, hvor Gudstjenesten holdes paa Marken.

Efter to unge Studenter rettede Dr.

Buchman det Spørgsmaal til Tilhørerne, om der var Brug for Oxford-Gruppen paa Landet. Han fortalte om en Landsby paa Sjælland, hvorfra først 24, senere 80 Mennesker havde været til house-party i Oxford, og nu kom der saa mange Mennesker i Kirke, at der maatte holdes Gudstjeneste paa Marken.

Den Mand, der havde været med til at frembringe et saadant Resultat, var Oberstløjtnant Hansen, Hellestrup, som fortalte, hvordan det var gaaet til.

Professor Alexander Smith, en Sagsfører fra New York, talte om Nødvendigheden af, at alle giver sig over til Gud, for at Verden skal kunne gjenrejses.

Der blev her holdt en Pause, mens Vinduerne blev slaaet op, for at ingen skulde falde i Fristelse og sove, sagde Dr. Buchman. Man sang to Vers af „Du Herre Krist —“, og derpaa talte Redaktør Ramm, Oslo. Han var taget til et house-party paa Høsbjerg delvis i den Hensigt at træffe en Mand, som maaske kunde skaffe ham en anden Stilling, men da han først var kommet Oxford-Gruppen ind paa Livet, glemte han alt andet, saa han nu var med i Holdet.

Spørgsmaalet om Ærlighed angaar 99 Procent af alle Mennesker.

Pastor John Watt fra Edinburgh begyndte med at fortælle, at da han første Gang mødte Oxford-Gruppen, havde han anset dem for at være de mest utiltalende og frastødende Mennesker. Grunden var aabenbar: De forandrede Liv for intet, mens han, Præsten, fik Betaling uden at forandre Liv. Men da han kom i Forbindelse med dem, fik han Løsning paa det Problem, som havde været det værste for ham. Oxford-Gruppen talte altid om Ærlighed, og det er et Problem, der vedrører 99 pCt. af alle Mennesker. Jeg havde aldrig kunnet være helt ærlig, kun saa ærlig som min Nabo, og det er ikke den Ærlighed, der spørges om, men den, Kristus krævede. Jeg lærte i Oxford-Gruppen, at vi først og fremmest maa være ærlige. Og jo før vi faar begyndt, jo bedre.

Dr. Frimodt-Møller: De skal nu høre en tale, som har levet med Gud i mange Aar. Jeg har efter bedste Evne forsøgt at gøre Alvor af min Kristendom. Men jeg var klar over, at der manglede meget i mit Liv som Kristen. Jeg længtes stærkt efter en aandelig Bevægelse, som kunde give mig et Skub fremad. Saa mødte jeg Oxford-Gruppen, og ved Samtale med dens Medlemmer fik jeg af Helligaanden kastet Lys over mit Liv til Gud. Det var ikke let. Det er Alvor. Men nu er min Bibel blevet ny for mig. Mit Bønsliv er blevet nyt. Jeg har før kendt til Frelse, men først nu forstaaet, at vi kan leve under Guds

Førelse hele Dagen. Hvorfor har vi aldrig forstaaet det?

Miss Frances Roots, Datter af Biskop Roots, Hankow, fortalte, hvorledes Gruppen havde lært hende ikke at være saa selvoptaget. Miss Lawther havde lært, at det at leve var det samme som at lade Gud blive til Virkelighed. Mrs. Holman, der var kommet flyvende fra London til Mødet, fortalte om, hvordan hun ved at møde Gruppen var blevet klar over sit Ansvar, og Dr. Buchmann supplerede det med at berette, at to Landsbyer i England en Vinter var blevet forskaanet for Arbejdsløshed ved Mrs. Holman's Hjælp.

Dr. Buchman sagde, endelig nogle Ord om de kommende Møder og house-partyet paa Nyborg Strand, og saa talte til sidst Mrs. Jessie Sheffield:

Hvad gør De, naar en Kvinde kommer til Dem, knækket, uden Haab, parat til at skyde sig? De fleste vil klappe hende paa Skulderen og sige: Stakels De, De har en drøj Tid. Men det var ikke, hvad Oxford-Gruppen gjorde for mig. De lærte mig at stille mig selv Ansigt til Ansigt med Synden og se den i Guds Kærligheds Solskin.

Mødet sluttede med, at hele Forsamlingen staaende bad Fadervor.

I Dag er der Møde Kl. 2, Kl. 5 og Kl. 8.

Fyns Tidende
17. 5. 35